

Vissen blijkt een regelrechte hit

De dobber verliest niemand uit het oog. Samen met cliënten van Daelzicht, gaan de vissersclubs in Wessem en Heel acht keer per jaar vissen. Later wordt dit een van de activiteiten van het belevispark.

door **Lotte Wullems**

De simpelste dingen kunnen bij een cliënt van Daelzicht voor het grootste plezier zorgen. In het toekomstige belevispark staan voelen, proeven en zien centraal. Zo kunnen bezoekers nu al wandelen door het Belevisbos en ook lekker ouderwets vissen.

„Zó groot was ie.” De afstand tussen de handen wordt steeds groter, zo ook de vis. „Echt waar”, klinkt het vanaf de oever van het park in Daelzicht. Dan wordt de blik weer naar voren gericht. Want die dobber mag niet uit het oog verloren worden. Deze keer nog niet zo’n joekel gezien, maar de kleintjes vliegen je om de oren. „Zes! Ik

Al snel wordt de eerste vangst binnengehaald aan de oever bij Daelzicht. foto **John Peters**

heb zes vissen gevangen”, roept Jos trots. Hij wrijft in zijn handen van enthousiasme. Tot nu toe staat hij bovenaan de ranglijst. Zijn geheim? Roberto haalt zijn schou-

ders op „Tja.” Als de dobber weer in het water ligt, strooit een van de vrijwilligers wat lokvoer in het water. „Dit is het geheim”, knipoogt hij. „Broodkruimels met

cacao.” Wie had gedacht dat vissen van chocolade houden?

Acht keer per jaar gaat een aantal vrijwilligers van de vissersclub 't Loze Vissertje en in De Lou Wessem en Heel vissen met cliënten van Daelzicht. Dit is nu voor het derde jaar op rij. De spullen worden gesponsord uit het Welzijnfonds van de instelling. Het is de bedoeling dat het toekomstige Belevispark meer van dit soort activiteiten gaat organiseren.

„Je ziet dat ze hiervan genieten”, vertelt Harry Cormaux, een van die vrijwilligers en fanatieke visser bij De Lou. „Ik doe het al jaren met plezier, je krijgt er zo veel voor terug.” Bijna twee uurtjes duurt de sessie, waarna degene met de grootste vangst een beker krijgt. Ook krijgt iedereen een diploma. „Die hangen ze allemaal op hun kamer. Sommigen hebben al tien bekertjes.” Een van die trofeeën staat in de kast van Roberto. Als oud-kampioen komt hij ook vandaag weer zijn titel te verdedigen. „Het is heel erg leuk. De rust is fijn”, knikt hij. Als hij de hengel loslaat, lijkt die rust te willen ontsnappen uit zijn lichaam. „Ik heb parkinson”, vertelt hij. Maar daar laat hij zich niet door tegenhouden. Hij glundert: „Vorige keer had ik acht vissen.”